

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

JUTLUSTAJA POEG

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Lone Star Baby
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning igasugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06428123
ISBN 978-9949-87-099-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

TEXASE LINNA PROMISE'I RAHVAS

Nell Bishop: umbes kolmekümneaastane lesknaine oma poja Jeremy ja tütre Emmaga; tema abikaasa hukkus traktoriõnnetuses.

Ruth Bishop: Nelli ämm; elab koos Nelli ja tema kahe lapsega.

Dovie Boyd Hennessey: peab antiigipoodi ja on abielus šerif Frank Hennesseyga.

Caroline Weston: Promise'i postitöötaja.

Maggie Weston: Caroline'i kuueaastane tütar.

Doktor Jane Patterson: Promise'i uus arst, Cal Pattersoni abikaasa.

Ellie Patterson: Frasieri söödapoe omanik, Glen Pattersoni abikaasa.

Frank Hennessey: kohalik šerif, on abielus Dovie Boyd Hennesseyga.

Max Jordan: Jordani maa- ja linnarõivaste kaupluse omanik.

Wade McMillen: kirikuõpetaja Promise'i kristlikus kirikus.

Edwina ja Lily Moorhouse: õed; pensionile jäänud kooliõpetajad.

Cal ja Glen Patterson: kohalikud karjakasvatajad; vennad, kes peavad koos rantšot.

Phil ja Mary Patterson: Cali ja Gleni vanemad; juhivad kohalikku hommikusöögiga öömaja.

Louise Powell: linna kuulujutulevitaja.

Wiley Rogers: Westoni rantšo kuuekümneaastane tööd juhataja.

Laredo Smith: kraakleja, kelle võttis tööle Savannah Smith (endine Weston).

Richard Weston: Westoni õdedest-vendadest noorim.

Savannah Smith: Grady ja Richardi õde ning Laredo Smithi abikaasa; kasvatab vanu roose.

Grady Weston: rantšopidaja; Westoni õdedest-vendadest vanim, Caroline Westoni abikaasa.

ÜKS

AMY Thorntonil polnud enam ei raha, õnne ega ka lootust. Noh, natuke sularaha oli tal veel alles, kuid tema õnn oli kindlasti otsa saanud ja mis puutub tema lootusevarudesse, siis need olid olematud. Kui Greyhoundi buss Texase osariigis Promise'is keeglisaali parklasse veeres, jäi ta oma kohale. Huvitu ja peaaegu tuimana vaatas ta aknast välja.

Promise tundus olevat sõbralik linnake. Tänavavalgustite küljes rippusid juunikuised lillekorvid, mis olid täis õitsvaid püsililli. Inimesed peatusid, et vestelda, ja valitses rahulik, peaaegu pidulik õhkkond, mida Amy igatsusega jälgis. Grillrestoranist heljus suitsu tänavale ja kaugemal, Frasieri söödapoe juures, seisis toolid limonaadiautomaadi kõrval. Seal istus paar kauboikaabude ja -saabastega meest, jalad vastu aeda toetatud; nad näisid kõnelevat millestki ülimalt naljakast. Üks neist heitis pea kuklasse ja naeris häälekalt. Tema lõbusus oli nakkav ja ka Amy tundis end naeratamas.

Bussi tuli paar inimest. Niipea, kui nad olid istet võtnud, sulgusid bussiuksed. „Järgmine peatus on Brewster,“ teatas juht.

„Vabandage mind!“ hõikas Amy ja hüppas endalegi üllatuseks püsti. „Ma tahan siin maha minna.“

„Siin?“ Juht vaatas teda, nagu oleks arvanud, et on asjast valesti aru saanud. Buss oli seal seisnud viisteist minutit, ilma et Amy oleks sõnagi öelnud.

„Jah,“ ütles ta, nagu oleks Promise kogu aeg tema sihtkoht olnud. „Ma vajan oma kohvrit.“

Ärritunult pomisedes ronis juht bussist välja, avas pagasi-ruumi ja võttis välja Amy kulunud reisikohvri.

Viis minutit hiljem seisis Amy bussi väljalaskegaasidesse lämbudes parklas ja mõtles, milline hullus teda vallanud oli. Ta oli kodutu, ilma tööta ja peaaegu kuuendat kuud rase. Ta ei tundnud selles linnas hingelistki, kuid tundis, et on sunnitud siin oma uut elu alustama. Emast eemal. Alexist eemal. Eemal kogu ebaõnnest, mis oli ta Dallasest põgenema sundinud.

Tema esialgne sihtkoht oli olnud Austin. Seal elas tema ema nõbu - mitte et Beverly Ramsey oleks teda oodanud. Kuid ta oli Amy ainus sugulane. Austinisse kolimine tundus olevat Dallasesse elama jäämisest parem ja hoolimata rasedusest oli ta olnud kindel, et leiab üsna kiiresti töökoha, kui mitte raamatupidamisbüroos, siis võib-olla midagi ajutist. Praegu sobiks kõik, et ta saaks oma kulusid katta, kuni leiab midagi püsivamat. Loomulikult lootis Amy, et Beverly kutsub ta enda juurde, kuni ta korteri leiab. Kaks nädalat, lubas ta endale. Mitte kauem. Ainult seni, kuni ta taas jalule saab. Kuid mõte ema nõole helistamisest muutis Amy murelikuks.

Tema ema oli Beverly heasüdamlikkust aastaid ära kasutanud. Abi küsimine oli Amy kõigi põhimõtetega vastuolus. Pigem saab ta ise hakkama.

Kui ta vaid teaks, mida teha.

Promise, Texas. Kahe käega kohvrüst hoides heitis ta uuesti pilgu peatänavale. Kui ta on üldse kunagi lootust vajanud, siis on see hetk just praegu. Lootust ja ühte imet – või kahte.

Laps põtkis jalaga ja Amy tõstis käe automaatselt vastu kõhtu. „Ma tean, Sarah, ma tean,“ sosistas ta oma sündimata lapsele. Ta ei olnud ultrahelis käinud, kuid otsustas pidada oma last tüdrukuks ja panna talle nimeks Sarah. „See pole kõige targem samm, mis me oleme teinud, või kuidas? Ma ei tunne selles linnas hingelistki, kuid see tundub niisuguse kohana, kus võiksime õnnelikud olla.“

Ta kõht korises ja ta püüdis meenutada, millal ta viimati sõi. Keeglisaali aknal oli väike plakat, mis reklaamis 1,99-dollarist hommikusöögi eripakkumist. Ilmselt oli seal sees kohvik.

Väike restoran oli rahvast täis; peaaegu kõik kohad olid hõivatud, kuid Amyl oli õnne leida tühi laud. Ettekandja tõi talle klaasi vett ja ulatas menüü, siis heitis pilgu ta kohvrile.

„Kas te jäite bussist maha, kullake?“ küsis ta. „Kas vajate kohta, kus oodata?“

„Tegelikult ma lihtsalt tulin maha,“ ütles Amy, olles liigutatud teise naise hoolivusest. „Ma võtan hommikusöögi eripakkumise.“

„See on linna parim tehing,“ ütles naine, kelle nimesildil oli kirjas Denise, tellimust plokki kirjutades.

Nähes, et ettekandja on sõbralik, küsis Amy: „Kas te teate kedagi, kes vajaks pädevat raamatupidajat?“

Denise näris mõtlikult huult. „Ma ei saa öelda, et teaksin, kuid olen kindel, et kui kavatsete Promise'isse elama asuda, siis leidub siin teile ka töökoht.“

See uudis rõõmustas Amyt samavõrd kui sõbralikkus, mida ta koges. Ta hakkas juba uskuma, et tegi õige otsuse. Promise, Texas, see oleks tema uus aadress – linn, kus ta oma last kasvataks. Kus ta looks neile mõlemale elu. „Ma võin teha peaaegu kõike,“ lisas Amy, vaevumata oma innukust varjama, „ja ma pole ka valiv.“

„Siis olen ma kindel, et teil pole vaja muud teha kui siit-sealt töökohta küsida.“

Amy vastaslaua taga istuv rantšopidaja püüdis Denise'i pilku ja tõstis tühja kohvikruusi. „Tulen varsti, Cody,“ ütles ettekandja ja vaatas siis Amy poole. „Teie eine on silmapilgu pärast valmis.“

„Täna,“ ütles Amy, olles tänulik Denise'i julgustuse ja lahkuse eest. Oodates avastas ta end võitlemas sooviga silmad sulgeda. Söögi saabudes hoidis ta juba vägisi haigutust tagasi.

Munad, röstsai ja praekartulid maitsesid paremini kui kõik muu, mida ta üldse kunagi süüdnud oli. Ta polnud arugi saanud, kui nälgane ta oli, ja pidi sundima end aeglaselt sööma. Söömise lõpetanud, jättis Amy raha lauale ja lisas tavapärasest suurema jootraha, et tunnustada Denise'i külalislahket abivalmidust.

Kui ta lahkumiseks püsti tõusis, heitis rantšopidaja, keda Denise Codyks oli hüüdnud, talle uudishimuliku pilgu. Ta

naeratas naisele, kuid märkas siis Amy kerget kõhukumerust, seejärel läksid ta silmad pärani ja ta pööras järsult selja. Amy raputas lõbustatult pead.

Võttes arvesse Denise'i nõuannet, kõndis ta mööda peatänavat ja otsis, kas poeakendele on üles pandud silte, kus pakutakse tööd. Ta ei näinud ühtegi ja talle tuli pähe, et ei pruugi olla hea mõte tööle kandideerida, kohver käes. Tema esimene prioriteet on elukoha leidmine. Pealegi valutasid tal jalad ja kohver muutus iga minutiga raskemaks.

Siis nägi Amy kirikut. See oleks võinud sobida postkaardile. Väikesel ja võlval punastest tellistest kirikul olid laiad ning kutsuvalt mõjuvad astmed, mis viisid üles kaarekujuliste kahepoolsete uste juurde. Need olid avatud ja kuigi ta tundis end seda mõeldes tobedalt, näis kirik teda sisse kutsuvat.

Amy leidis end peagi ukse poole kõndimas. Ta tassis kohvri trepist üles, astus tühja kirikusse ja vaatas ringi. Kiriku sisemus oli ühel pool hämar, samas kui teiselt poolt voolas läbi vitraažakende sisse vikerkaarevärviline päikesevalgus.

Ta astus vaikselt sisse ja libistas end tagumisele pingile. Oli hea tunne korraks jalgu puhata ja ta ohkas, järgnes lai haigutus. Ta otsustas mõne minuti puhata. Vaid mõne minuti...

Temani jõudnud mehehääli tuli eikusagilt. Amy ajas end sirgu. Ta silmad paiskusid lahti ja ta mõistis, et oli pingile magama jäänud.

„Palun vabandust,“ ütles ta, tundes end kohe süüdlasena. Tal kulus hetk, et silmad hämaras kirikus midagi seletama hakkaksid. Kui silmad olid vähese valgusega harjunud, nägi ta kiriku vahekäigus pikka karmi välimusega meest seismas ja talle otsa vaatamas. Too meenutas rantšopidajat ega

erinenud eriti mehest, keda naine oli kohvikus näinud, välja arvatud asjaolu, et ta kandis ülilkonda ja lipsu.

„Kas on mingi probleem?“ küsis mees hooliva häälega.

„Ei.“ Naine raputas pead. „Üldse mitte.“ Segaduses olles tõusis ta kohmakalt ja haaras kohvri järele.

„Minu jutlused võivad olla igavad, kuid tavaliselt ärkavad inimesed ikka enne neljapäeva pärastlõunat.“ Mehe naeratus ajas Amy närvi.

„Ma ei tahtnud magama jääda. Panin silmad kinni ja järgmine asi, mida märkasin, olite teie.“ Amy heitis pilgu kellale; ta oli maganud vähemalt kakskümmend minutit, kuigi see tundus rohkem nagu kakskümmend sekundit.

„Teil pole tarvis millegi pärast vabandada,“ ütles mees sõbralikult. „Kas olete kindel, et ma ei saa millegagi aidata?“

„Kuidas oleks ühe või kahe imega?“ Ta ei olnud tahtnud kõlada nii kerglaselt.

„Kas teate,“ ütles mees, pimestades teda laia Texase naeratusega, „juhuslikult on just imed minu eriala.“ Ta sirutas käed taeva poole, nagu tahaks öelda, et naisel on vaja ainult küsida ja ta suunab Amy palve kohe kõrgemale jõule edasi.

Amy vaatas meest lähemalt, mõeldes, kas too on ikka tõesti päriselt olemas.

„Wade McMillen,“ tutvustas mees ennast ja pakkus naisele kätt. „Kirikuõpetaja Wade McMillen.“

„Amy Thornton.“ Ta surus mehe kätt ja tõmbas siis enda oma kiiresti tagasi.

„Nii, millist imet te siis nüüd vajate?“ küsis ta, nagu oleks hättasattunud tüdrukute päästmine osa tema päevatööst.